

stræbe efter eller kan vente at opnaae en for Kjøbstæderne og Landet fælles overordnet communal Autoritet.

At Valgbarheden udvides, finde vi særdeles vigtigt, da der ogsaa iblandt de mindre Stattebydere kan findes brugbare Borgerrepræsentanter.

Udvalgets Fleertal (Gomard, Hansen, Sorgenfen og Kraiberg) maa ansee det ønskeligt, at de i Anord. af 24. Octbr. 1837 § 19 omhandlede Medlemmer af Fattig=Skole= og Bygningscommissioner, som det overdrages Borgerrepræsentanterne at vælge, i Fremtiden vælges af Beboerne, med Undtagelse af den, der skal vælges af Repræsentanternes egen Midte. Disse Commissioner have hver for sig den nærmeste Bestyrelse af væsentlige Dele af Communens Anliggender, som det maa have stor Interesse for Beboerne at see vel udførte. I den nævnte Paragraph betegnes ogsaa disse Commissioners Virksomhed som bestaaende i en særlig Administration af enkelte Communalanliggender, og hvad navnlig Bygningscommissionen angaaer, da er den ved den f. N. udkomne Byggelov for Kjøbstæderne i det Væsentlige stillet fuldkommen uafhængig af Borgerrepræsentationen. At det vilde sløve Vælgernes Tølelse ogsaa at vælge Medlemmer til disse Commissioner, kan ikke med Rette antages; tværtimod vil det mere og mere gaae op for Beboerne, at det netop ene er ved en forstandig Udøvelse af den dem givne Valgret, at de kunne sikke sig en god og sparsommelig Bestyrelse af deres Anliggender. Maatte den Tid derhos snart være forhaanden, da Communernes Selvstændighed anerkjendes i Virkeligheden, da ville ogsaa Beboernes Interesse for disse Anliggender fremtræde med fornyet Styrke. At bidrage til at fremkalde denne Interesse, er Lovgivningsmagtens Pligt, og som eet Middel hertil ansee vi det, at Beboerne selv vælge nogle af de nævnte Commissioners Medlemmer.

Mindretallet har antaget, at der ikke er noget stærkt Ønske hos Beboerne for at erholde

en saadan Valgret, og har derfor kun troet at burde indrømme den i de Tilfælde, hvor det viser sig, at et Fleertal af Vælgene forlanger den.

Udvalget har derefter forenet sig om at foreslaae, at denne Ret skal gives i alle de Tilfælde, hvor det skriftlig forlanges af over Halvdelen af de paagjældende Vælgere.

Anordningen af 24de October 1837 giver i § 1 Udsigt til, at de mere betydende Kjøbstæder kunne, naar det ansees tjenligt, erholde een eller to borgerlige Raadmænd. Denne Tanke er imidlertid ikke traadt frem i hiin Anordning i nogen mere bestemt Form, og Udvalget troer derfor, at det ikke kan være for tidligt nu i en ny Lov om de communale Valg at give udvidede og mere positive Bestemmelser i saa Henseende, og der stilles derfor et hertil sigtende Forslag.

Ovennævnte Anordnings §§ 17 og 18 omhandle Samvirkningen mellem Dvirighed og Borgerrepræsentation. Hvor Enighed ikke kan tilveiebringes mellem disse Autoriteter, skulle begges Meninger, igjennem Betænkninger og Erklæringer, indsendes til høiere Dvirighed. I saadanne Tilfælde maa det ansees som Borgerrepræsentationens Ret at blive bekendt med Dvirighedens Erklæring, ligesom dens egen jo meddeles Dvirigheden. Dette forekommer saa naturligt, at man ikke let kunde troe, at det forholdt sig anderledes i Virkeligheden, naar man ikke kjendte de stedfindende Forhold. Det kunde, for at forebygge Magistratens utilbørlige Dvervægt over Repræsentationen i de omhandlede Spørgsmaal, nu vist ikke være for tidligt at bestemme, hvad de roestildste Stænder med 59 Stemmer mod 5 allerede indstillede i 1836, at nemlig sige Erklæringer altid indgives af Dvirigheden og Borgerrepræsentanterne i Forening. Vi antage ikke, at man vil møde dette Forslag med den Indvending, at nærværende Lov kun er bestemt til at omhandle de communale Valg og ikke Grændserne for den communale Myndighed, thi om end Forslaget ikke directe angaaer Vælgene, saa staaer det dog i temmelig nær Berøring med Spørgsmaalet om borgerlige Raadmænd, medens det paa den anden Side ikke udvider Repræsentationens Myndighed i nogen Henseende.